

MONIKA PEETZOVÁ

Srdce
času

Loví noc

Srdce času: Soví noc

Vyšlo také v tištěné verzi

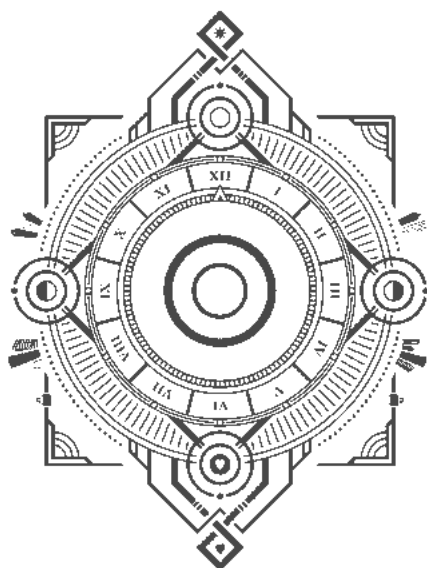
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Peetzová
Srdce času: Soví noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MONIKA PEETZOVÁ

Loví noc

COO
BOO

*Pro Mattise;
Linnéu, Fenyu a Anandi;
Sophii a Benjamina.
A Gerrit a Geertje se v tom taky můžou pošťourat.*

Co se stalo v prvním díle

Hluboko ve svém nitru Lena vždycky tušila, že je jiná. Od té doby, co při nehodě zemřeli její rodiče, žila u své tety spolu s dvěma malými sestřenicemi, které pravidelně pokoušely její nervy. Stejně jako škola a ta hloupá škytavka, která se zjevila vždycky, když se jí líbil nějaký kluk. Například její spolužák Jonas. Po rodičích jí toho nezbylo o moc víc než pár vybledlých rodinných fotek.

Jednoho dne ve staré stěhovací krabici, která patřila jejím rodičům, objevila podivné hodinky s osmi ručičkami, osmi knoflíky a nekonečnou spirálou čísel, které matka Leně koupila očividně už před jejím narozením. Společně se svou nejlepší kamarádkou Bobbie, která obvykle zná odpověď na všechno, přišla Lena na to, že chronometr byl nastaven na datum tragické nehody, ale už ne na to, jak ta věc doopravdy funguje. Kdykoli měla Lena chronometr na ruce, byl čas celý popletený. Zdálo se jí, že ubíhá rychleji, jindy zas pomaleji, nebo se docela zastavil. Ale to není všechno: v Lenině okolí se začal objevovat tajuplný kluk. Dante nosí černý kabát, má světlé, skoro bílé vlasy a neuvěřitelné oči:

jedno zelené a druhé modré. Jako by pocházel z jiného světa. Jeho vzhled přiměl Lenu konečně se zabývat tajemstvími, kterými je opředená nehoda jejích rodičů. Tajně se vydala na místo zvané Soví příkopy, kde se nachází hodinářství, v němž její máma chronometr zakoupila – a její zvláštní pronásledovatel ji stále doprovázel. S Danteho podporou se jí konečně podařilo aktivovat tajnou sílu hodinek. Její tajemný průvodce ji odvedl na magické místo mimo realitu: do Neviditelného města. Tři ulice poskládané do osmiúhelníku, plné několikapatrových domů, obklopují osmiúhelný dóm, v jehož středu se k nebi tyčí třpytivá kupole, která připomíná vševidoucí hmyzí oko. Město bylo domovem spousty excentriků a záhadných postav, které vypadaly, že pocházejí z různých staletí. Lena se brzy dozvěděla proč: byli to „neviditelní“, cestovatelé časem, kteří procházeli staletími a šikovnými zásahy opravovali průběh života u těch, které osud zasáhl příliš tvrdě. Agentura pro rány osudu, která sídlila v ohromném kupolovitém sále, se věnovala zoufalým a beznadějným. Tisíce skleněných hologramových knih vyprávěly smutné osudy lidí z nejrůznějších století a čekaly na to, až je cestovatelé v čase zpracují. Sotva Lena tohle všechno vstřebala, už se dozvěděla, že i ona sama, stejně jako dříve její matka, patří k těmto cestovatelům v čase.

Lenin příjezd způsobil pozdvižení. Mocná časmistryně, která nejen že je vládkyní Neviditelného města, ale také zároveň její babička, ji přijala s neskrývaným odporem. Své vlastní dceři Rhee nikdy neodpustila, že opustila Neviditelné město a cestovatele časem, aby žila na straně smrtelníků. A to všechno kvůli dítěti,

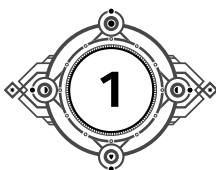
kvůli Leně. Získala proto status takzvané „nežádoucí“ – vyloučené ze světa cestovatelů časem. Lenu odmítnutí časmistryně nijak neodradilo. Nový svět se svými možnostmi byl příliš lákavý. Bylo opravdu možné zvrátit vlastní osud a nachystat si perfektní život? A co to znamenalo pro příběh její rodiny?

To Lena ještě netušila, že její cesta s Dantem přivedla na stopu cestovatelů v čase mocného pronásledovatele. Harry König, který měl vágní tušení o existenci Neviditelného města, se rozhodl podniknout úplně cokoli, jen aby získal chronometr. Ve své touze rozlousknout tajemství cestování v čase se nezastavil před únosem, a dokonce ani vraždou. Lena, která ho znala jako hlídače ze skladu, pochopila, že ji celý život sledoval. V minulosti byl nejen zodpovědný za smrt jejích rodičů, ale v současnosti měl v hledáčku Bobbie, aby se přes ni dostal k Leně.

Lena nedala na Danteho dobré rady a varování, vzepřela se rozkazu časmistryně a odcestovala do vlastní minulosti. Měla jen jediný cíl: zabránit nehodě rodičů. I kdyby přitom měla vběhnout přímo do Königovy náruče. Po spoustě nepodařených pokusů a velké hádce s Dantem se jí podařilo Königa vyšachovat a zmanipulovat události tak, že auto rodičů nerušeně projelo kolem místa nehody. Když se šťastná vrátila do své vlastní doby, zjistila, že tenhle zásah do minulosti ji stál vysokou cenu. Její malé sestry zmizely, stejně tak i teta. Nejhorší na tom však bylo, že její kamarádka Bobbie přišla o život kvůli řetězové reakci, kterou Lena vyvolala. Lenino štěstí tak bylo vystavěno na smrti její nejlepší kamarádky.

Lena se nesměle vrátila do Neviditelného města. Časmistryně kategoricky odmítla její prosbu, aby směla tu chybu napravit, a ani Dante s ní už nechtěl mít nic společného. Teprve díky tvrdé práci v revizi, kde se cestovatelé časem zabývají tím, které případy se mají zpracovat, se Leně podařilo přesvědčit časmistryni o své upřímnosti a smířit se s Dantem. Naposledy se vydala do minulosti. Po jejím boku stál Dante, který se během doby jejího učení v Neviditelném městě pro ni stal víc než jen kamarádem. Každou volnou minutu trávili spolu, úplně bez škytavky, zato s motýlky v břiše. Všechno běželo podle plánu, až najednou Lena narazila na svou vlastní matku. Místo rychlé cesty zpět riskovala vše, přání aspoň jednou mluvit se svou mámou, dotknout se jí a obejmout ji bylo příliš silné. Lena toužila po tom aspoň jednou pocítit, jaké to je mít mámu. V tom okamžiku udeřil König. Z posledních sil se Leně podařilo osvobodit se z jeho spárů a úspěšně dokončit misi na Bobbiinu záchranu. Harry König jako by se do země propadl. Navždy? „Zapomeň na všechno, co se cestování v čase týká,“ poradila jí matka, než se v slzách rozloučily.

Když se nová Lena vrátila do svého starého života, celá šťastná objala svou kamarádku Bobbie. Zbývalo jí už splnit jen jedinou podmínku časmistryně: musí přerušit kontakt s Dantem a neviditelnými. Navždy. A to poté, co se zrovna poprvé políbili...

Jediný polibek

„Gól! Gól! Gól!“

Chloe, Sophie a Elif jásaly tak bujaře, jako by touhle naprosto nečekanou trefou už vyhrály mistrovství v házené. Lena to vnímala pouze okrajově. Oči měla jen pro Danteho. Danteho, kluka s téměř bílým rozčuchem, nestejnýma očima, které měl jedno modré a druhé zelené, kluka v dlouhém černém kabátě a s drzým úsměvem na tváři. Ještě cítila ten polibek na rtech. Sladký a lehký jako pírkó, jako dotyk motýla. V břiše ji šimralo, jako by vypila příliš mnoho limonády. Už nebylo předtím a potom, žádné *jestli* a *ale* a žádná cesta zpět. Hala burácela, jako by se diváci radovali, že se Dante a Lena konečně našli. Ve skutečnosti ten potlesk patřil Bobbie, která právě vstřelila první branku svého života.

Zatímco její kamarádka vesele tančila a s rozpaženými rukama běhala po hale, pro Lenu se zastavil čas. Na okamžik svět zatajil dech. Pár vteřin, droboučká věčnost. Proč s ní Dante nemůže zůstat? Nejradši navždy a ještě jeden den, ale aspoň na pár minut, na příští vteřinu. To

ovšem bylo nemožné. Bylo to proti všem pravidlům – pravidlům Neviditelného města, Danteho světa.

„A co budeme dělat teď?“ zeptala se Lena bez dechu.

Políbit Danteho tady uprostřed téhle sportovní haly bylo to nekrásnější, co se jí kdy přihodilo, a zároveň to byl krok do záhuby. Na život Bobbie přísahala, že jednou provždy nechá Neviditelné město a cestovatele v čase být. Lena moc dobře věděla, že touhle pusou porušila slib, který dala časmistryni. Co se teď s ní a s Dantem stane? Jak ta mocná žena zareaguje? Lena tušila, že časmistryně sleduje každý krok svých podřízených a nejspíš o tomhle jejich tajném setkání dávno ví. Nesměla ani vteřinu doufat ve společnou budoucnost s Dantem. Její rodiče – matka cestovatelka v čase a otec smrtelník – zaplatili za svou zakázanou lásku životem. Bude se historie opakovat? Lena se otrásla při myšlence, že by musela znovu předstoupit před přísnou panovnici a ospravedlňovat se za něco, co jí dělá tak moc dobře. Nikdy nepochopí, proč má časmistryně tak chladné srdce. Nehnula ani prstem, aby ubránila vlastní dceru před léčkami, které na ni líčil Harry König. Ten muž se nezalekl ničeho, když šlo o to získat chronometr a vymámit z cestovatelů časem jejich tajemství. Ani vraždy. A časmistryně neudělala nic. Vykázala Rheu, vlastní dceru, ze svého srdce, protože se rozhodla pro život mimo Neviditelné město. A pro ni, pro Lenu.

Co teď? Lena hledala v Danteho očích odpověď. Ale on se usmíval, jako by všechny starosti byly malicherné. Motýlci v Lenině břiše zaháněli všechny černé myšlenky.

Ostrý hvizd ji ale vrátil zpátky do tady a teď. Trenér se celý rudý snažil Bobbie a její týmové kolegyně uklidnit.

„Roberto Albersová, to stačí,“ zařval pan Anders a divoce šermoval rukama. „Jestli se okamžitě nevrátíš na svoji pozici, tak tě vystřídám.“

Ale Bobbie ani ve snu nepomyslela na to, že by to vzala v úvahu. Užívala si nečekaný triumf plnými doušky. Se smíchem se vymanila z klubka dívčích paží, točila se kolem dokolečka tak prudce, až její podrážky skřípaly o lino, a běžela přímo k tribuně, kde se Lena na střídačce zotavovala z ošklivého pádu v první polovině hry. Obličej jí planul nadšením, celá jen zářila.

„Viděla jsi to?“ křičela bez dechu. Divoce se vrhla Leně do náručí, až obě ztratily rovnováhu a skutálely se na zem.

„Já jsem dala branku. Já! Zrovna já,“ řvala jí Bobbie do ucha.

„Já jsem to viděla. Všechno jsem viděla. Gratuluju!“ drmolila Lena se smíchem, zatímco se sbírala z podlahy.

Rozhodčí už vytahoval karty, aby udělil trest. Trenér sjel Lenu kritickým pohledem a rozhodl se, že se jeho hvězdné hráče daří dost dobře na to, aby se vrátila do hry.

„Bobbie ven, Lena do hry,“ rozkázal pan Andres hlasitě.

Bobbie zalapala po dechu. „To je nefér,“ stěžovala si. „Teď, když mi to tak dobře jde.“ Nebyla připravená opustit svoji hvězdnou chvíli v týmu bez boje. Spoluhráčky jí však zabránily, aby udělala na místě scénu.

„Potřebujeme Lenu,“ řekla Chloe a jemně popostrčila Bobbie na kraj. „Je nejlepší.“

Ostatní souhlasně přikyvovaly. Bobbie svésila ramena a zklamaně ukázala váhající Leně palec nahoru. „Tak už dělej,“ šeptla jí. „Mají přece pravdu.“

Dante se nenápadně postavil na okraj hracího pole a bouřlivě tleskal, když Lena vběhla na hřiště. Vědomí, že Dante přišel jen kvůli ní, jí dodalo křídla. Lena měla pocit, že se vznáší kousek nad zemí. Beznadějně souboje, nemožné přihrávky, trefy z těžkých pozic, razantní rozehrávky obrany protivníka, úspěšné hody na sedm metrů: všechno se jí dařilo. Bobbie statečně tleskala, Dante jásal. Za rostoucího nadšení diváků létala Lena po hracím poli, jako by i tady, mimo svět cestovatelů v čase, disponovala magickými schopnostmi. Deset vteřin před závěrečným hvizdem dala trestným hodem z pravé strany strhující závěrečný bod. Míč udeřil do tyčky, narazil do rukou brankářky, které vyklouzl z prstů, a pak se jako opilý odkutálel do brány. Publikum vyskočilo, pískalo, tleskalo a hulákalo. Lena natáhla ruce k nebi. V téhle chvíli se cítila neporazitelná.

Celá šťastná se otočila na Danteho.

Místo, na kterém před chvilkou ještě stál, však bylo prázdné.

Vrát se

Kam jen Dante zmizel? Proč o sobě ještě nedal vědět? Coco bezradně procházela ulicemi Neviditelného města a rozrušeně si okusovala nehty na rukou. Proti tomuhle druhu nervozity, která ji momentálně trápila, nepomáhal chleba ani sladkosti – jinak její univerzální všeléký proti vnitřnímu nepokoji. Dante měl zpoždění už celé hodiny.

„Musím si rychle něco vyřídit,“ šeptnul jí, než znovu skočil do Leniny doby, přímo do sportovní haly. „Hned budu zase zpátky.“

Coco zkusila všechno, aby mu zabránila se podruhé objevit na Lenině házenkářském finále. Bez úspěchu. Od té doby, co Dante v kontrolním centru zachytil ten podivuhodný poplach neidentifikovatelného pracovníka číslo 4477, který ho přivedl na Leninu stopu, kroužily všechny jeho myšlenky kolem té holky z časové zóny 21. Coco se obávala, že nad jejím úplně nejlepším kamarádem převzala moc jakási cizí síla a nakažil se nějakým lidským virem, který pozvolna rozkládá mozkové buňky.

„Náš život je vlažný,“ postěžoval si Dante náhle před pár dny. „Měli bychom toho cítit mnohem víc: horko, chlad, lásku, nenávist.“

Byl to snad důvod, proč porušoval všechna pravidla Neviditelného města? Láska? Cestovatelé v čase se nezamilovávají. A už vůbec ne do lidí. Ne, pokud nechtějí, aby se na ně snesl hněv časmistryně. Žádný neviditelný nezůstane tváří v tvář své šéfové nepotrestán. Ani supertalentovaný Dante, kterému toho jinak spousta projde.

Coco byla čím dál nervóznější. Něco si rychle vyřídit? To jeho rychle trvalo na její vkus už příliš dlouho. Poněkolikáté se pokusila navázat kontakt s časovou zónou 21 a s Dantem. Položila ukazováček a prostředníček na chronometr, který nosila na levém zápěstí, a aktivovala senzor rozpoznávání osob. Ciferník zmizel. Pomocí knoflíků po straně zadala Danteho čtyřciferné pracovní číslo: 6454. Místo očekávaného Danteho hologramu se nad chronometrem vznášelo rudé chybové hlášení: *Účastník není dostupný*. Chybový kód spustil v Coco poplach. Co když si Dante vybral Lenu místo Neviditelného města? Co když se její nejlepší kamarád rozhodl pro život nežádoucího a žil teď jako odpadlík, nepoznán mezi lidmi? Že by Dante odložil svůj chronometr? Tolik se zakoukal do Leny, že pro ni změnil stranu a už necestoval časem, aby pomáhal ostatním? Podobně jako si Lenina matka Rhea zvolila život se smrtelníkem? Co měl Dante pro všechno na světě v plánu?

Nevědomost byla horší než cokoli, co Coco dosud zažila. Horší než když tehdy při své úplně první cestě

časem omylem přistála v mraveništi. Tentokrát to svědilo zvenku i zevnitř. Bylo jedno, jak moc sebou zmítá a drbe se. Coco cítila rozrušení v žaludku, v končetinách, v hlavě.

V ulicích Neviditelného města bylo pořádně těsno. Za pár dní propukne Soví noc: jednou za uherský rok, vždy sto hodin po novoluní, se všichni obyvatelé Neviditelného města setkávali, aby přijali stovku nových mladých cestovatelů v čase do týmu neviditelných. Vzrušení bylo tentokrát obzvlášť velké. Od té doby, co zmizela Rhea, se časmistryně vzdala veškerých slavnostních aktivit.

Během dvou týdnů, které ceremoniálu předcházely, se cestování postupně zastavilo. Vzduch se tetelil napětím a radostí ze shledání. Většina neviditelných se neviděla celé roky, někteří dokonce desetiletí. Přesně to nedovedl nikdo říct, čas vedl v Neviditelném městě svůj vlastní život. Římský legionář padl do náruče dvorní dámě s vysokou bílou parukou a v pompézních světle modrých šatech, středověký sedlák se nadšeně zdravil s rapperem s tlustými zlatými řetězy a nízko posazenými kalhotami. Ze všech koutů a časových zón do Neviditelného města přicházeli cestovatelé v čase: dvorní šašek z 14. století se nesl vedle dam v empírových šatech a barevně oblečených hipíků s dlouhými rozpuštěnými vlasy.

Coco v tom davu marně hledala známou bílou hlavu. Dante byl jediný, který se nikdy neoblékal předpísově podle cílové epochy, ale zásadně vždy nosil svůj dlouhý černý kabát. Dovedl k dokonalosti umění odvést od sebe pohledy lidí, takže se mu to tolerovalo.

Bylo jedno, co měl na sobě, mezi smrtelníky zůstával vždycky trochu neviditelný.

Před menzou se utvářela dvouřadá fronta vyhladovělých kolegů, která sahala až daleko do prostředního oktogonu Neviditelného města a překážela hloučkům postávajícím před obchody. U výdeje a příjmu služebního oblečení panoval čilý provoz. Byly tu zastoupeny všechny časy, módy a společenské třídy, od krinolíny až po bederní roušku. Ve vzduchu jiskřilo vzrušení.

Coco moc dobře věděla, že předání chronometru novým cestovatelům v čase bylo pro všechny povinností. S předáváním souviselo nekonečné množství schůzek, na nichž se scházeli vůdcové města a stanovovali plány a cíle pro příští rok. Byl to povznášející pocit, když se během Soví noci otevřela střecha kupole a ptáci, kteří jí dali jméno, přilétali dovnitř s novými chronometry. Samozřejmě to nebyly pravé sovy, ale umělí ptáci, poskládaní ze stovek ozubených koleček, kteří díky kouzlu překonali tajuplnou hranici mezi hodinářskou továrnou a Neviditelným městem, a dali tak celému místu jeho jméno: Soví příkopy. Coco ty podivuhodné ptáky viděla jen jednou jedinkrát, během vlastního ceremonálu. Ale jak se na tu velkou událost měla těšit, když jí v hlavě znělo pořád jen „Dante, Dante, Dante“?

Právě proto, že ukázat se na velkém shromáždění je povinností pro každého neviditelného, je to taky rozhodující den, kdy se všem ozřejmí jedna věc: posteskneme si nad ztrátami ve vlastních řadách? Kdo totiž chyběl na Soví noci, obrátil se k Neviditelnému městu jednou provždy zády a byl navždy vyloučen ze společnosti.

Nohy nesly Coco skoro automaticky dál k hostinci Slunce, který ležel stejně jako všechny ostatní hotely v nejkrajnějším oktogonu. Třeba na něj narazí tam. Cestovatelé časem neustále střídali pokoje v hotelech, hostincích a hostelech. Trvalé bydliště popíralo jejich životní koncept stejně jako pevné vazby jakéhokoli druhu. V šestém patře, kde pracovník číslo 6454 naposledy bydlel, byla tma.

„Neviděl jsi Danteho?“ zeptala se Coco jednoho kolegy, o kterém věděla, že zrovna bydlí ve čtvrtém patře ve Slunci. Oslovený pokrčil rameny, stejně jako dvě dívky v topech odhalujících břicha a v ukrutně úzkých skinny džínách, které očividně naposledy měly případ v časové zóně 21. Tam, kde byla doma Lena. Místo odpovědi se jedna z dívek jen polekaně zeptala: „Dante ještě není zpátky? Zrovna teď?“

V očích měla čirou paniku. Nikomu v Neviditelném městě během posledních týdnů neuniklo Danteho pouť k Leně. Od té záležitosti s Rheou si už nikdo netroufl tak otevřeně vystoupit proti nařízením časmistryně. Coco se ubránila dalším otázkám. Obávala se, že by tím jen rozdmýchala další šuškanu.

Každý cestovatel v čase znal stadia odhalování nežádoucího. Napřed přijde šeptání, pak šuškáni a krčení čela. Pokud zmizí podezřelá osoba ve dnech před ceremoniálem, rozšiřují se řeči rychlostí blesku od hotelu k hotelu, od jednoho cestovatele v čase k druhému. O pohřešovaném se podloudně vyměňují sporé informace. Dante měl ještě naději. Teprve pokud cestovatel v čase skutečně chybí na Soví noci, stane se ze zvěstí nezvratná jistota a jména odpadlíků jsou navždy

zakázaným tématem všech rozhovorů. Jako by nikdy neexistovali, i když si úplně každý moc dobře pamatuje, kdo chybí. Poslední stadium nastane, když se čísla bývalých pracovníků nově přidělí. To se v zásadě rovná rozsudku smrti. Podle nejnovějších drbů se říkalo, že někdo letos dostane číslo 4477: Lenino číslo.

Coco zírala do tmavého okna v šestém patře.

„Pořád ještě se nevrátil?“ zeptal se hlas za ní.

Coco se otočila a spatřila Inesin obličej orámovaný krátkými rudými vlasy, který působil ještě bledší než obvykle. „Všechno v pořádku,“ zalhala Coco bez uzardění. „Každou chvíli musí přijít. Jsme tak domluvení.“

Nejspíš nezněla dvakrát přesvědčivě, protože Ines nakrčila čelo. Pravá ruka a důvěrnice časmistryně byla očividně pod tlakem.

„Smím ti představit Rochuse?“ zeptala se náhle a popostrčila před sebe kluka, který se jí krčil za zády. Byl jako kulička, zuby měl jak hlodavec a vlasy přísně sčesané do šiku, jako by to byli vojáci. „Vlastně si ho během ceremoniálu měl pod svá křídla vzít Dante, ale teď... Rochusi, tohle je Coco, tvoje kmotra pro Soví noc.“

„Kmotra? Já?“ vydechla Coco.

Otrásla se a vzpomněla si na vlastní Soví noc, kdy napřed na jevišti zakopla a pak se beznadějně zadrhla v přísaze. Jen Dante, který se od ní coby její kmotr nehnul, věděl jak zabránit nejhoršímu.

„Můžeš být rád, že máš Coco po svém boku,“ obrátila se Ines na Rochuse, který vypadal stejně překvapeně jako Coco a skepticky mezi nimi přejížděl pohledem. „Ona je...“ Ines hledala vhodná slova. „Je opravdu něco extra. Spolu to už zvládnete.“

Odspěchala pryč, než stihla Coco položit další otázky. Očividně se chtěla Rochuse rychle zbavit.

„Jestli se Dante nevrátí, můžeme být tým my dva,“ pronesl zvláště vysokým hlasem, který zněl jako řezáč skla.

Coco si odfrkla. Tenhle malý náfuca by rád Danteho nahradil, a ještě se k tomu otevřeně přiznává? To tak.

„Určitě tě můžu hodně naučit. Dante byl s pravidly přece vždycky na štíru.“

Bez zábran vyslovil to, co si Coco zakazovala myslet. Jak si troufal mluvit o Dantem v minulém čase? A jednat s ní tak blahosklonně! Ještě před tím, než vůbec dostal chronometr do ruky. Rochus si ani nevšiml, že ji to popudilo tolik, až se samým rozhořčením nevzmohla na slovo a jen na něj zírala.

„Určitě se můžeš něco naučit, když budeš při práci sledovat profíka,“ dodal lhostejně. „Kdyby mi záměrně nekladli podle otázky, tak bych při zkoušce způsobilosti pohodlně získal jednou tolik bodů, co svého času Dante.“

Vůbec se netajil tím, že věří, že může zaplnit Danteho místo. Byl to začátek báječné nenávisti – Coco by tomu novému klukovi nejradši jednu ubalila. Víc než co jiného ji ale rozčilovalo, že Rochus měl v jednom bodě pravdu: Dante už neměl moc času udělat správné rozhodnutí.

We are the champions

„*We are the champions*,“ rozléhaly se veselé dívčí hlasy chodbami sportovní haly. Lenin tým vyhrál finále 36:29. Zatímco jejich soupeřky mlčky odjely domů, Lenin tým slavil v šatnách. Chloe, Sophie, Elif a Bobbie se držely za ramena, poskakovaly a bujaře hulákaly. Lena seděla jako omráčená a naprosto bez dechu na lavičce v převlékárně. Cestou dolů marně doufala, že uvidí Danteho bíle blondatou hlavu. Za sloupem, v tmavém koutě, v opuštěné chodbě. Kam tak najednou zmizel? Celý zápas ji pozoroval na okraji hřiště a teď najednou jako by se propadl do země. Ať už se Lena koukala kamkoli, po Dantem nebylo ani vidu, ani slechu. V hlavě se jí rodila nesnesitelná myšlenka. „Loučení mi nejde,“ řekl jí kdysi. To proto jen tak zmizel? Bez jediného slova? Ta pusa byla ve skutečnosti na rozloučenou?

„*No time for losers – 'cause we are the champions of the world*,“ znělo jako z dálky šatnou. Lena vnímala svoje spoluhráčky jako přes mléčné sklo. Viděla pusy, které se otevíraly a zavíraly, viděla rozzářené oči a rozpálené obličejy. Bobbiin hlas jí v uchu zněl jako z vel-

ké dálky. Lena se na ni bezradně podívala. Nerozuměla ani slovu, které její kamarádka říkala.

„Taky si myslím,“ řekla vyhýbavě.

Nervózně se zasmála a doufala, že Bobbie nepoložíla žádnou otázku.

„*We are the champions*, lalala,“ krákoraly její spoluhráčky v pozadí.

Bobbie teď vypadala ustaraně. Za její štrapatou ofinou to očividně šrotovalo. Lena věděla, že Bobbie registruje jako seismograf i ty nejdrobnější otřesy. V tuhle chvíli nejspíš tušila zemětřesení. Její pohled byl jeden velký otazník. Leně bylo horko a zima a nepohodlna a všechno naráz. Cítila vinu při pomyslení, že je nucená svou nejlepší kamarádku obelhávat.

Lena by Bobbie tak ráda všechno pověděla: o Dante, o Neviditelném městě, o přísné časmistryni, o konfrontaci s Harrym Königem, o polibku, o Danteho tajuplném zmizení a o tisíci nezodpovězených otázkách, které jí pořád kroužily hlavou. Ale směla svou kamarádku beztrestně zasvětit do tajemství cestovatelů v čase? Byla tohle ta cena, kterou zaplatila za vzpomínky na vlastní rodiče, které jí darovalo cestování v čase? Že je rozervaná mezi dvěma světy? Včera byly ty vzpomínky ještě jako ochranný plášť. Teď ji tentýž plášť stahoval do propasti, jako by byl nacucaný dešťovou vodou.

Bobbie si Lenu přeměřovala vědoucím pohledem: „Něco s tebou nehraje,“ řekla. Nebyla to otázka, ale strážlivé konstatování.

„Dala jsi svůj první gól!“ vykřikla Lena místo odpovědi důrazně a vesele. „To musíme oslavit. Hned jak se převlečeme.“

Než ji Bobbie mohla dál rozebírat, zašila se Lena o samotě do sprchy. Roztočila vodovodní kohoutek až nadoraz. Vítězné hymny jejích spoluhráček se rozplynuly v bubnování vody. Místnost naplnila mlha a tančila kolem ní jako neštěstí přinášející mlžné postavy. Vodní duchové jako by měli ústa a pronikavé hlasy, které se ve vykachličkované místnosti rozléhaly. Nebo to byl jen sbor škarohlídů v její hlavě, který po hře zase nabral dech? Tyhle hlasy ji provázely, co se pamatovala. Dlouhou dobu byly zticha, ale teď znovu vstupovaly na scénu.

„Vážně jsi věřila, že máte budoucnost?“ křičel první.

„Opustil tě,“ přidával se druhý.

Třetí byl ještě zřetelnější. „Toho už nikdy neuvidíme,“ prozpěvoval triumfálně.

„Musí mít nějaký pádný důvod,“ volali jeho obhájci.

„Dělá si, co chce,“ jeho odpůrci. „A tebe nechce.“

„Takhle je to beztak lepší,“ ozval se prostředník. „Z vás dvou nemohlo nic být.“

Varující hlasy získaly v Lenině hlavě převahu: „Zapomeň na něj. Jen se dostaneš do nebezpečí. Ty i Bobbie.“

A uprostřed toho chaosu odporujících si myšlenek zaslechla najednou hebký, vřelý hlas svojí matky. „Nesmíš si nic začít s cestovatelem v čase,“ říkala ustaraně. „Je to příliš nebezpečné. Zůstaň ve svém vlastním světě.“

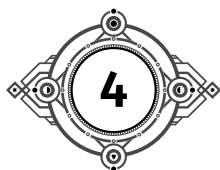
Bylo to varování, které Rhea vyslovila při jejich loučení.

„Schovej chronometr a zapomeň na všechno, co se cestování v čase týká.“

Lena prudce vypnula sprchu.

„A co budeme dělat teď?“ zeptala se Danteho krátce po tom polibku.

Její máma a všechny ty varující hlasy měly pravdu. Na tuhle otázku existuje jen jedna odpověď. Časmist-ryně jí dovolila vrátit se do jejího starého života. Měla za úkol vzít si ze své druhé šance to nejlepší. I bez Danteho po svém boku.

Vždycky jen Lena

Bobbie otevřela dveře do kantýny sportovního klubu. Zatímco její spoluhráčky se ještě fénovaly, zkrášlovaly, krémovaly a líčily, Bobbie jen párkrát prsty projela svoje krátké vlasy. Byla první z vítězného házenkářského družstva, která se dostavila na mistrovskou oslavu. Trenér, rodiče, doprovod a funkcionáři spolku si připíjeli, pohupovali se v rytmu burácející hudby a čile rekapitulovali rozhodující momenty zápasu. Henrietta Albersová, Bobbiina matka, se opájela gólem svojí dcery. Její chvalozpěv přehlušili až Bobbiini sourozenci, kteří tu pobíhali a tlačili do sebe hranolky a sladkosti.

Bobbie uvítali jako šampionku. Tu vztyčený palec, támhle uznalé poklepání po ramenou a slova chvály. A to nejen od její matky. Bobbie vyrostla přinejmenším o pět centimetrů. Poprvé se cítila jako skutečně užitečná součást týmu, koneckonců její branka zahájila jejich vítězný tah. Připadala si trochu jako fotbalista, který coby náhradník na mistrovství světa vstřelí v prodloužení důležitý gól, změní se mu tak celý život a svět se začne otáčet trochu jinak.

Bobbiino srdce leknutím poskočilo, když v davu zahlédla Jonase. Sotva stihla potlačit škytnutí, které ji teď nově trápilo, jakmile se se spolužákem potkala. Jonas měl v den finále službu v kantýně a zásoboval všechny přítomné nápoji. Zamířil si to s tácem přímo k ní. Vstřelila jsem branku, řekla si Bobbie. Co se v mém životě může teď pokazit? Jonas se zastavil před ní. Pořád znova ji udivovalo, že vypadal tak dobře i v kuchyňské zástěře.

„Ahoj,“ přeskočil jí hlas rozpačitě, když jí podával colu.

Nic lepšího ji bohužel nenapadlo. Nějak dovedla být spontánní, jen když se na to mohla předem nachystat. Ale jak si měla něco rozumného myslet a říkat? Měla plné ruce práce s tím, aby potlačila škytavku a ty záhadné snové obrázky. Viděla samu sebe, jak se s Jonasem prochází nočním lesem. Za svitu měsíce! Taková kolosální pitomost! Jako by se jí někdy líbily romantické kýče. Proč jí Jonas poslední dobou neustále strašil v hlavě?

„Ahoj,“ odpověděl Jonas.

Rozhovor odumřel, ještě než mohl začít, ale Bobbie nedokázala přestat na Jonase zírat.

Jonas se začal udiveně prohlížet. „Mám někde fleky od kečupu? Jsem špatně zapnutý? Mám lupy? Co se děje?“ zeptal se podrážděně.

„Nic, proč?“ kníkla Bobbie.

Hlas měla podivuhodně vysoký. A taky trochu moc hlasitý.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Jonas ustaraně.

Bobbie se snažila myslet na sliznaté ryby. Ošklivé, bílé a špatně naladěné sliznaté ryby. Obrázky, které

jí naskakovaly v hlavě, jako by pocházely z nějakého mezisvětá a měnily její pohled na realitu. Byla teď sama sobě velkou hádankou.

„Promiň,“ řekla.

Přitom ani nevěděla, za co se omlouvá. Prosila o odpuštění, protože v jeho přítomnosti myslí na sliznaté ryby? Bylo to normální? Její mozek se pravidelně zabýval těmi nejbizarnějšími otázkami. Předtím ve sprše vážně přemýšlela, proč je na zadní straně Meanova dětského šamponu, který jí máma trapně podstrčila, návod k použití vhodný pro děti. *Pro pohádkovou vílí vůni naneste na mokré vlasy a zlehka promasírujte, nechte minutu působit a pak důkladně opláchněte vodou.* Do té doby, než jste se naučili číst, jste si přece tak milionkrát našamponovali hlavu.

„Dala jsem gól,“ zajíkla se.

Co to teď vypustila z pusy? Proč z ní lezou takové divné věci? Odkdy chce Jonase ohromit? Zná ho od školky. Od plínek! Nikdy ji nezajímal, a teď ze sebe před ním udělá hlupačku, protože jí v hlavě straší podivné představy?

„Viděl jsem,“ pochválil ji Jonas. „Skvělá práce!“

Bobbie se křivě usmála. V uších jí hučelo. Bohužel ji nenapadlo, o čem by se s ním dál měla bavit. Vlastní slova jí připadala jako mýdlové bubliny, které vylučovala právě taková sliznatá ryba: praskly, jakmile se dostaly na povrch; prázdné, jalové a naprosto bez smyslu.

„Byl to parádní gól,“ řekl Jonas. „Z nemožného úhlu.“

„Vůbec to nebylo tak těžký,“ začala Bobbie. „Prosť jsem...“

„Myslel jsem Leninu závěrečnou trefu,“ přerušil ji Jonas.

Očividně mluvil dál, zatímco Bobbie se potopila do svého virtuálního akvária.

„Nechápu, jak to Lena vždycky dokáže,“ horoval Jonas. „Prostě úžasný.“

Napodobil Lenin rozhodující gól s nepřítomným úsměvem, který Bobbie zasáhl jako rána do žaludku. Než mohla začít uvažovat jasněji, dveře do kantýny se znova rozlétly.

Za potlesku obecenstva se objevila Lena se zbytkem mužstva. Přede všemi šla Chloe, která se natáčela, aby svoje followery na kanálu „Crazy me“ informovala o dosaženém vítězství.

„Kdybych nepřiřadila přihrávku k prvnímu gólu, Bobbie by se nikdy netrefila,“ hlásila Chloe. „Postarala jsem se o to, že jsme vyhráli. Po méj přihrávce se nálada v týmu zvedla. A pak už to lítalo.“

„Promluvíme si později,“ řekl Jonas. Nechal tam Bobbie prostě stát a řítil se se zářivým úsměvem k Leně. „Velkolepá trefa. Něco takového nikdo jiný nedokáže,“ křičel. „Gratuluju k mistrovskému titulu!“

Objal ji a pokusil se jí vtisknout přátelský polibek na tvář. Přesně v tu chvíli Lena otočila hlavu – a polibek přistál přímo na její puse. Barevná světla diskotékové koule jim šlehala po obličejích, basy duněly, Chloe, která všechno natáčela, zmlkla.

Bobbie se ublíženě odvrátila – a zjistila, že není jediná, koho ta pusa podráždila. Ve velkém zrcadle, které před ní viselo na zdi, spatřila podivného kluka v dlouhém černém kabátě, který zíral směrem k Leně

a Jonasovi. Ohromeně si rukou projel světlé, skoro bílé vlasy. V jeho očích, které i v polotmě měly očividně každé jinou barvu, se zračilo čiré zděšení. Kdo to byl? Bobbie se otočila, aby si cizince důkladněji prohlédla. Ale v tom kratičkém okamžiku, kdy se nedívala, najednou zmizel. Jako by se propadnul do země. Bobbie se rozhlížela a hledala ho. Po tajuplném klukovi nebylo nikde ani stopy.

„Vyfotíme se celé družstvo,“ vykřikla v tu chvíli Chloe a odtrhla Jonase od Leny. „Všichni sem.“

Vrazila překvapenému Jonasovi telefon do ruky a zaujala pózu.

„Tak pojďte,“ křikla na své kamarádky z týmu. „Potřebujeme fotku na Instagram.“

Odstrčila pár spoluhráček stranou, aby byly uprostřed ona a Lena.

„Kapitánka a královna gólů. My dvě musíme být vedle sebe,“ vysvětlila Chloe. Majetnický vzala hvězdnou hráčku kolem ramen.

„Dost,“ vykřikla Lena a vymanila se z jejího sevření. „Bobbie musí být uprostřed. Musíme oslavit její první gól.“

Lena vytáhla Bobbie z úplného kraje až k sobě. Už to ale nepomohlo. Bobbiino nadšení splasklo jako špatně udělané suflé.

Klid před bouří

Bylo po všem. Lena opustila sportovní halu společně s Bobbie, většina hráček už odešla domů se svými rodinami. Hudba utichla, bufet byl vyjedený a mistrovský pohár prošel všema rukama, dokud ho slavnostně neuložili na čestné místo do vitríny. Na parkovišti před halou Henrietta Albersová netrpělivě zatroubila.

„Babička a děda čekají,“ vzdychla Bobbie. „Musím jít.“

„Uvidíme se na házenkářském táboře,“ slíbila Lena. Každý rok pořádal jejich klub letní soustředění v kempu u Zeleného jezera, byl to vrchol Lenina sportovního roku.

Bobbie zmizela se svou mámou, Elif vyzvedla její velká rodina, Chloe se se čtyřmi kamarádkami vmáčkla do taxíku. Všude se objevovali házenkáři. Hlasy, které si navzájem přály hezké léto, zněly nad parkovištěm, jedno auto po druhém opouštělo sportovní centrum. Lena byla očividně jediná, jejíž příbuzní se na hru nepřišli podívat. Smutně se vydala na autobus. Všude panovala výjimečná atmosféra, ale s posledním autem zmizel z parkoviště i veškerý život. Lena zůstala sama

a pochybovačně se rozhlédla, vystrašená náhlým klidem. Ze všech stran se nad Eichbergem zatahovala hustá mračna. Od té doby, co Lena našla chronometr, se přes ní následné události přehnaly jako větrná smršť. Teď měla pocit, že je v oku hurikánu. Každou chvíli se to může zase rozjet. Horečně očima pátrala po okolí po jakémkoli podezřelém pohybu. Za pár keří objevila malý sloupec kouře, který se vlnil a stoupal, až nakonec mizel v nebi.

„Jdi domů,“ řekla nahlas sama sobě. Ale nedovedla od něj odtrhnout pohled. Do nosu ji uhodila zvláštní vůně. Co jí to jen připomínalo? Lena zavřela oči, aby se lépe soustředila. Před očima jí vytanula maringotka. Malá kamna na dřevo, zatuchlý vzduch – příbytek Harryho Königa. Otřásla se, když si vzpomněla na jejich poslední setkání. Viděla před sebou Königa, jeho vztekem zkřivená ústa, jeho šílený pohled, fanatismus v pronikavých světlých očích, když se na ni řtil. Ucítila, jak ji nůž řízl na zápěstí, bolest a strach. Lena si začala nahlas pro sebe broukat. Nebylo totiž možné si zpívat a zároveň se k smrti bát. Ale nezabralo to.

Ten sloupeček kouře ji nenechával v klidu. Opatrně se přiblížila. Vítr foukal do stromů, které se temně tyčily k nebi, listy šeptaly, jako by jí chtěly něco sdělit. Houpačka na liduprázdném dětském hřišti ve větru pronikavě vrzala. Zablesklo se, z dálky zazněl hrom. Koutkem oka zahlédla, jak se kolem mihl stín. Na okamžik zadoufala, že je to Dante. Ale byly to jen stromy, které se ohýbaly ve větru. Probojovávala se dál a zjistila, že ten dým pochází z ohniště, které zrovna naposledy vydechlo. Lena vytáhla z batohu lahev s pitím

a uhasila řeřavé uhlíky, když vtom jí do oka padl ohořelý útržek novin. Zaujatě papír zvedla. Mezi očouzenými fleky se tu a tam dala rozluštit jednotlivá slova. *Letní nečas*, četla. *Milionové škody... Jsou hlášeni mrtví...* Mezi tím rozluštila titulek *Patnáctiletá studentka beze stopy zmizela. Kdo zná Otta?* Neostrá policejní fotka pod textem byla zpola ohořelá, ale docela určitě na ní byl Dante. Poznala světlou kštici a každé oko jiné... Ale proč se najednou jmenoval Otto? Patnáctiletá studentka zmizela? Co se tím myslelo? Zbytek textu se jí v rukou rozpadl na popel.

Nahoře bylo jasně čitelné datum: noviny byly ze čtvrtka příští týden. Leně přejel mráz po zádech. Co ji pro všechno na světě čeká? Věděla, že musí existovat jen jedno vysvětlení pro to, jak se sem ty noviny dostaly. Přinesl je s sebou cestovatel časem. Chtěl ji někdo varovat? Dante? Poprvé jí prolétlo hlavou, že časmistryně to možná vůbec nemyslela jako odměnu, když Lenu poslala zpátky do normálního světa. Možná ji nechala se vrátit z jiného důvodu. Ale z jakého? Lena měla pocit, že se blíží i něco jiného než jen obyčejná bouře.

Najednou se za ní něco ozvalo. Kroky. V roští to zašelestilo. Lena se sklonila k zpola zuhelnatělé větvi, aby se bránila, ale v ten moment jí někdo položil ruku na rameno. Lena pronikavě vykřikla.

„Taxi je tu,“ řekl přátelský hlas.

Trhla sebou. Byl to Jonas. Úleva se v ní mísila se špetkou zklamání. Pořád ještě nepřestala čekat na Danteho.

„Nechceš svézt?“ zeptal se Jonas s ustaraným pohledem na nebe. „Myslím, že to každou chvíli začne.“

Ukázal na svoje oranžové fixie, které nemělo ani nosič. Lena bojovala sama se sebou. Po té nenadálé puse si oba šli po zbytek mistrovské oslavy z cesty.

Jonas se rozpačitě kousl do rtu.

„Nemyslel jsem to tak,“ vykoktal. „To předtím.“

Tváře mu zrudly. Rozhazoval rukama, hledal slova a nakonec to vzdal. Zdálo se, že si tím není vůbec jistý. Očividně mu ta nešťastná pusa byla stejně trapná jako Leně. V ten okamžik zaburácel vítr a Jonas poklepal na tyč svého kola. Leně se ulevilo, že se z tohoto strašidelného místa dostane pryč. Posadila se na tyč mezi jeho paže. Zatímco začaly padat první kapky, Jonas rázně šlápl do pedálů. Zavřela oči. Z celého srdce si přála, aby na jeho místě byl Dante.